

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

22. prosince 2022 *

[znění opravené usnesením ze dne 2. března 2023]

„Řízení o předběžné otázce – Článek 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora –
Článek 267 SFEU – Nezbytnost výkladu unijního práva k tomu, aby předkládající soud mohl
vydat rozsudek – Neexistence – Zjevná nepřipustnost“

Ve spojených věcech C-491/20 až C-496/20, C-506/20, C-509/20 a C-511/20,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Sądu Najwyższego (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [Nejvyšší soud (pracovníprávní a sociálněprávní kolegium), Polsko] ze dne 15. července 2020, došlými Soudnímu dvoru dne 24. září 2020 (C-491/20), 25. září 2020 (C-492/20), 28. září 2020 (C-493/20), 2. října 2020 (C-494/20 a C-495/20), 6. října 2020 (C-496/20), 9. října 2020 (C-506/20), 22. září 2020 (C-509/20) a dne 13. října 2020 (C-511/20), v řízeních

W. Ż.

proti

A. S.,

Sądowi Najwyższemu,

za účasti:

Prokuratora Generalnego (C-491/20),

a

W. Ż.

proti

K. Z.,

Skarbu Państwa – Sąd Najwyższy,

* Jednací jazyk: polština.

za účasti:

Prokuratora Generalnego (C-492/20),

a

P. J.

proti

A. T.,

R. W.,

Sądowi Najwyższemu,

za účasti:

Prokuratora Generalnego (C-493/20),

a

K. M.

proti

T. P.,

Skarbu Państwa – Sąd Najwyższy,

za účasti:

Prokuratora Generalnego (C-494/20),

a

T. M.

proti

T. D.,

M. D.,

P. K.,

J. L.,

M. L.,

O. N.,

G. Z.,

A. S.,

Skarbu Państwa – Sąd Najwyższy,

za účasti:

[ve znění oprav provedených usnesením ze dne 2. března 2023] **Prokuratora Generalnego**
(C-495/20)

a

M. F.

proti

T. P.,

za účasti:

Prokuratora Generalnego (C-496/20),

a

T. B.

proti

T. D.,

M. D.,

P. K.,

J. L.,

M. L.,

O. N.,

G. Z.,

A. S.,

Skarbu Państwa – Sąd Najwyższy,

za účasti:

Prokuratora Generalnego (C-506/20),

a

M. F.

proti

J. M.,

za účasti:

Prokuratora Generalnego,

Rzecznika Praw Obywatelskich (C-509/20),

a

B. S.

proti

T. D.,

M. D.,

P. K.,

J. L.,

M. L.,

O. N.,

Skarbu Państwa – Sąd Najwyższy,

za účasti:

Prokuratora Generalnego (C-511/20),

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Prechal (zpravodajka), předsedkyně senátu, M. L. Arastey Sahún, F. Biltgen, N. Wahl
a J. Passer, soudci,

generální advokát: A. M. Collins,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za W. Ż. S. Gregorczyk – Abramem, M. Pietrzakem a M. Wawrykiewiczem, advokaci,
- za A. S. jím samým,
- za K. Z. jím samým,
- za P. J. S. Gregorczyk – Abramem a M. Wawrykiewiczem, advokaci,
- za A. T. jím samým,
- za K. M. M. Jabłońskim, advokat,
- za T. P. jím samým,
- za T. M., T. B. a B. S. M. Gajdusem, advokat,
- za M. F. W. Popiołkiem, radca prawny,
- za P. K. jím samým,
- za Sąd Najwyższy M. Manowska,
- za Prokuratora Generalnego R. Hernandem a M. Pasionkem,
- za Rzecznika Praw Obywatelskich M. Taborowskim a M. Wróblewskim,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi K. Herrmann a P. J. O. Van Nuffelem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článku 2, čl. 4 odst. 2 a 3, čl. 6 odst. 3 a čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU, článku 267 SFEU, jakož i článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci sporů mezi W. Ż. (C-491/20 a C-492/20), P. J. (C-493/20), K. M. (C-494/20), T. M. (C-495/20), M. F. (C-496/20 a C-509/20), T. B. (C-506/20) a B. S. (C-511/20), na jedné straně, a A. S. (C-491/20), K. Z. (C-492/20), A. T. a R. W. (C-493/20), T. P. (C-494/20 a C-496/20), T. D., M. D., P. K., J. L., M. L. a O. N. (C-495/20, C-506/20 a C-511/20),

G. Z. a A. S. (C-495/20 a C-506/20), J. M. (C-509/20), jakož i Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud, Polsko) (C-491/20 a C-493/20) a Skarb Państwa – Sąd Najwyższy (Státní pokladna – Nejvyšší soud, Polsko) (C-492/20, C-494/20, C-495/20, C-506/20 a C-511/20), na straně druhé, ve věci návrhů na určení neexistence služebního poměru mezi různými osobami vykonávajícími funkci soudce u Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud), na jedné straně, a tímto soudem, na straně druhé.

Vnitrostátní právní rámec

Ústava

- 3 Článek 144 odst. 2 a 3 Konstytucje Rzeczypospolitej Polskiej (Ústava Polské republiky, dále jen „Ústava“) zní takto:

„2. Úřední akty prezidenta republiky vyžadují pro svou platnost podpis předsedy Rady ministrů, který svým podpisem nese odpovědnost před Sejmem [(Poslanecká sněmovna, Polsko)].

3. Odstavec 2 se nevztahuje na:

[...]

17) jmenování soudců;

[...]“

- 4 Podle článku 179 Ústavy jsou soudci jmenováni do funkce prezidentem republiky na návrh Krajowej Rady Sądownictwa [(Národní rada soudnictví, Polsko) (dále jen ‚KRS‘)] bez časového omezení.

Občanský soudní řád

- 5 Článek 189 Kodeksu postępowania cywilnego (občanský soudní řád) stanoví:

„Navrhovatel může podat k soudu návrh na určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, má-li na tom právní zájem.“

Zákon o Nejvyšším soudu

- 6 Ustawa o Sądzie Najwyższym (zákon o Nejvyšším soudu) ze dne 8. prosince 2017 (Dz. U. z roku 2018, číslo 5) nabyl účinnosti dne 3. dubna 2018. Tímto zákonem byla v rámci Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) zřízena dvě nová kolegia, a sice Izba Dyscyplinarna (kárné kolegium) a Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné).

- 7 Článek 27 odst. 1 zákona o Nejvyšším soudu zní:
- „Kárné kolegium rozhoduje ve věcech:
- 1) kárných:
 - a) týkajících se soudců [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)],
 - b) projednávaných [Sędem Najwyższym (Nejvyšší soud)] v souvislosti s kárnými řízeními vedenými podle:
[...]
– zákona o organizaci obecných soudů [...];
[...]
[...]
 - 2) pracovního práva a práva sociálního zabezpečení týkajících se soudců [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)];
[...]
- 8 Článek 73 odst. 1 zákona o Nejvyšším soudu stanoví:
- „Kárnými soudy v kárných věcech týkajících se soudců [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)] jsou:
- 1) v prvním stupni [Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud)] senát složený ze dvou soudců kárného kolegia a jednoho přísedícího [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)];
 - 2) ve druhém stupni [Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud)] senát složený ze tří soudců kárného kolegia a dvou přísedících [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)].“
- 9 Zákon o Nejvyšším soudu byl několikrát pozměněn zejména ustawou o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zákon, kterým se mění zákon o organizaci obecných soudů, zákon o Nejvyšším soudu a některé další zákony) ze dne 20. prosince 2019 (Dz. U. z roku 2020, číslo 190).
- 10 Článek 26 odst. 2 zákona o Nejvyšším soudu, ve znění zákona ze dne 20. prosince 2019, stanoví:
- „Kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné je příslušné rozhodovat o návrzích nebo prohlášeních týkajících se vyloučení soudce nebo určení soudu, u něhož má být řízení vedeno, včetně stížností na nedostatek nezávislosti soudu nebo soudce. Soud, kterému byla věc předložena, neprodleně podá předsedovi kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné návrh, aby byla stížnost projednána v souladu s pravidly stanovenými ve zvláštních předpisech. [...]“
- 11 Článek 29 odst. 2 a 3 zákona o Nejvyšším soudu, ve znění zákona ze dne 20. prosince 2019, stanoví:
- „2. V rámci činností [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)] nebo jeho orgánů není dovoleno zpochybňovat legitimitu [soudů], ústavních orgánů státu nebo orgánů kontroly a ochrany práva.

3. [Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud)] nebo jiný orgán moci nemůže určovat ani posuzovat legalitu jmenování soudce nebo z něj vyplývající pravomoci vykonávat činnost v oblasti soudnictví.“

Zákon o organizaci obecných soudů

12 Článek 110 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (zákon o organizaci obecných soudů) ze dne 27. července 2001, ve znění pozdějších předpisů (Dz. U. z roku 2018, číslo 23) stanoví:

„1. V kárných věcech soudců rozhodují:

1) v prvním stupni:

a) kárné soudy při odvolacích soudech v senátech složených ze tří soudců,

[...]

3. Kárný soud, v jehož obvodu vykonává funkci soudce, proti němuž je vedeno kárné řízení, není oprávněn rozhodovat ve věcech uvedených v odst. 1 bodě 1 písm. a). Kárný soud příslušný k projednání věci určí předseda [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)], který řídí činnost kárného kolegia, na návrh kárného zmocněnce.

[...]“

Zákon o KRS

13 KRS je upravena ustawou o Krajowej Radzie Sądownictwa (zákon o Národní radě soudnictví) ze dne 12. května 2011 (Dz. U. z roku 2011, částka 126, číslo 714), ve znění zejména ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (zákon, kterým se mění zákon o Národní radě soudnictví a některé další zákony) ze dne 8. prosince 2017 (Dz. U. z roku 2018, číslo 3) a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (zákon, kterým se mění zákon o organizaci obecných soudů a některé další zákony) ze dne 20. července 2018 (Dz. U. z roku 2018, číslo 1443) (dále jen „zákon o KRS“).

14 Článek 37 odst. 1 zákona o KRS stanoví:

„Pokud se o místo soudce uchází více kandidátů, [KRS] posoudí a zhodnotí společně všechny předložené kandidatury. V takovém případě přijme [KRS] usnesení obsahující rozhodnutí o předložení návrhu na jmenování do funkce soudce ohledně všech kandidátů.“

15 Článek 43 odst. 2 tohoto zákona stanoví:

„Pokud usnesení uvedené v čl. 37 odst. 1 nenapadli všichni účastníci [výběrového] řízení, nabývá právní moci ta část, která obsahuje rozhodnutí nepředložit návrh na jmenování do funkce soudce těch účastníků, kteří nepodali odvolání, s výhradou ustanovení čl. 44 odst. 1b.“

16 Článek 44 uvedeného zákona stanovil:

„1. Účastník [výběrového] řízení může podat odvolání k [Sądowi Najwyższemu (Nejvyšší soud)] z důvodu protiprávnosti usnesení [KRS], nestanoví-li zvláštní ustanovení jinak. [...]

1a. V individuálních věcech týkajících se jmenování do funkce soudce Sądu Najwyższego [(Nejvyššího soudu)] lze podat odvolání k [Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu [(Nejvyšší správní soud)]. V těchto případech není možné se odvolat k [Sądowi Najwyższemu (Nejvyšší soud)]. Odvolání k [Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu (Nejvyšší správní soud)] nesmí být založeno na tvrzení o nesprávném posouzení otázky, zda kandidáti splnili kritéria, která jsou zohledňována při rozhodování o předložení návrhu na jmenování do funkce soudce Sądu Najwyższego [(Nejvyššího soudu)].

1b. Pokud usnesení uvedené v čl. 37 odst. 1 nenapadli v jednotlivých případech týkajících se jmenování do funkce soudce Sądu Najwyższego [(Nejvyššího soudu)] všichni účastníci [výběrového] řízení, nabývá právní moci ta část usnesení, která obsahuje rozhodnutí předložit návrh na jmenování do funkce soudce Sądu Najwyższego [(Nejvyššího soudu)], a pro účastníky řízení, kteří nepodali odvolání, ta část, která obsahuje rozhodnutí nepředložit návrh na jmenování do funkce soudce téhož soudu.

[...]

4. V individuálních věcech týkajících se jmenování do funkce soudce [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)] se rozhodnutí, jímž [Naczelny Sąd Administracyjny (Nejvyšší správní soud)] zrušil usnesení [KRS] nepředložit návrh na jmenování do funkce soudce [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)], rovná přijetí kandidatury účastníka, který podal odvolání, v řízení na uvolněné místo soudce [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)], a to na místo, v jehož případě nebylo ke dni vyhlášení rozsudku [Naczelnego Sądu Administracyjnego (Nejvyšší správní soud)] řízení před [KRS] dosud skončeno, nebo, pokud takové řízení před [KRS] neprobíhá, na příští volné místo soudce [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)], které bude zveřejněno.“

- 17 Odstavec 1a článku 44 zákona o KRS byl do tohoto ustanovení vložen zákonem ze dne 8. prosince 2017, kterým se mění zákon o Národní radě soudnictví a některé další zákony, který nabyl účinnosti dne 17. ledna 2018, a odstavce 1b a 4 byly do tohoto článku vloženy zákonem ze dne 20. července 2018, kterým se mění zákon o organizaci obecných soudů a některé další zákony, který nabyl účinnosti dne 27. července 2018. Před zavedením těchto změn se odvolání uvedená v odstavci 1a podávala k [Sądowi Najwyższemu (Nejvyšší soud)] v souladu s odstavcem 1 tohoto článku 44.
- 18 Nálezem ze dne 25. března 2019 prohlásil Trybunał Konstytucyjny (Ústavní soud, Polsko) čl. 44 odst. 1a zákona o KRS za neslučitelný s článkem 184 Ústavy, a to z toho důvodu, že pravomoc přiznaná Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu (Nejvyšší správní soud) uvedeným odstavcem 1a není opodstatněná s ohledem na povahu dotčených věcí, organizační charakteristiky uvedeného soudu a jím uplatňovaný postup. V tomto nálezu Trybunał Konstytucyjny (Ústavní soud) rovněž uvedl, že toto vyslovení protiústavnosti „nutně vede k ukončení všech probíhajících soudních řízení založených na zrušeném ustanovení“.
- 19 Článek 44 zákona o KRS byl následně změněn ustawou o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (zákon, kterým se mění zákon o Národní radě soudnictví a zákon o organizaci správního soudnictví) ze dne 26. dubna 2019 (Dz. U. 2019, položka 914), který nabyl účinnosti dne 23. května 2019. Odstavec 1 tohoto takto změněného článku 44 zní nyní takto:

„Účastník [výběrového] řízení může podat odvolání k [Sądowi Najwyższemu (Nejvyšší soud)] z důvodu protiprávnosti usnesení [KRS], nestanoví-li zvláštní ustanovení jinak. V individuálních

věcech týkajících se jmenování do funkce soudců [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)] nelze podat odvolání.“

- 20 Kromě toho článek 3 tohoto zákona ze dne 26. dubna 2019 uvádí, že „řízení o odvolání proti usnesením [KRS] v individuálních věcech týkajících se jmenování soudců [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)], která byla zahájena, ale nebyla skončena před nabytím účinnosti tohoto zákona, se ze zákona zastavují“.

Spory v původních řízeních

Věc C-509/20

- 21 Ve sporu v původním řízení ve věci C-509/20 již byla předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, ohledně níž byl vydán rozsudek ze dne 22. března 2022, Prokurator Generalny a další (Kárné kolegium Nejvyššího soudu – Jmenování) (C-508/19, EU:C:2022:201, dále jen „rozsudek Prokurator Generalny“).
- 22 M. F., která vykonává funkci soudkyně Sądu Rejonowego w P. (okresní soud v P., Polsko) podala na základě článku 189 občanského soudního řádu k Sądowi Najwyższemu (Nejvyšší soud) žalobu, kterou se domáhala určení neexistence služebního poměru mezi J. M. a Sędem Najwyższym (Nejvyšším soudem) z důvodu vad při jmenování J. M. do funkce soudce kárného kolegia posledně uvedeného soudu (dále jen „kárné kolegium“). Tuto žalobu podala poté, co J. M. jakožto předseda kárného kolegia vydal na základě čl. 110 odst. 3 zákona o organizaci obecných soudů, ve znění pozdějších předpisů, usnesení, jímž jako kárný soud příslušný k rozhodnutí v kárném řízení proti M. F. z důvodu údajných průtahů v jí vedených řízeních a údajně opožděného vyhotovování písemných odůvodnění jejích rozhodnutí určil Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w X (kárný soud u odvolacího soudu v X, Polsko).
- 23 Na podporu této žaloby M. F. uvádí, že jmenování J. M. do funkce soudce Sądu Najwyższego (Nejvyššího soudu) je neúčinné proto, že prezident republiky předal dotčenému jeho jmenovací listinu, ačkoli usnesení KRS, jímž bylo navrženo jmenování J. M. do této funkce, bylo jedním z kandidátů, jehož jmenování nebylo v uvedeném usnesení navrženo, napadeno u Naczelnego Sądu Administracyjnego (Nejvyšší správní soud) na základě čl. 44 odst. 1a zákona o KRS. Kromě toho bylo výběrové řízení k obsazení tohoto pracovního místa vedeno v návaznosti na oznámení prezidenta republiky bez ministerské kontrasignace, kterou vyžaduje článek 144 Ústavy.
- 24 M. F. se rovněž domáhala vyloučení všech osob jmenovaných do funkce soudce kárného kolegia a určení, aby o její žalobě namísto kárného kolegia, které by bylo příslušné o ní rozhodnout podle čl. 27 odst. 1 bodu 2 zákona o Nejvyšším soudu, rozhodovala Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (pracovněprávní a sociálněprávní kolegium) Sądu Najwyższego (Nejvyššího soudu). Kromě toho M. F. navrhovala vydání předběžného opatření spočívajícího v tom, aby kárné řízení vedené proti ní bylo po celou dobu původního řízení přerušeno.

Věci C-494/20 a C-496/20

- 25 Okolnosti sporů v původních řízeních ve věcech C-494/20 a C-496/20 jsou téměř totožné s okolnostmi sporu v původním řízení ve věci C-509/20.

- 26 Svými žalobami se totiž jednak K. M., soudce Sądu Okręgowego w K. (okresní soud v K., Polsko), a jednak M. F. domáhají určení neexistence služebního poměru mezi T. P., který je nástupcem J. M. ve funkci předsedy kárného kolegia, a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud) z důvodu vad při jmenování dotyčného, které jsou podobné vadám uvedeným v bodě 23 tohoto usnesení.
- 27 Kromě toho rovněž tyto žaloby v původních řízeních navazují na přijetí usnesení ze strany T. P., jimiž byly kárné soudy určeny k vedení kárných řízení zahájených proti K. M. a M. F. z důvodu, v případě prvně uvedeného, veřejných prohlášení týkajících se probíhajícího kárného řízení, která zpochybňují nezávislost a legalitu aktů KRS, jakož i ústavní a apolitickou povahu kárného kolegia, a v případě druhé uvedené, z důvodu údajných porušení ustanovení unijního práva v jejích soudních rozhodnutích.
- 28 V rámci uvedených žalob v původních řízeních podali K. M. a M. F. návrhy na předběžná a organizační procesní opatření podobná těm, která jsou uvedena v bodě 24 tohoto usnesení. K. M. mimoto navrhl, aby žalovanému v původním řízení bylo na základě předběžného opatření zakázáno pokračovat ve výkonu funkce soudce Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) a uvedenému soudu bylo nařízeno, aby dotyčného vyloučil z veškeré soudní činnosti.

Věc C-493/20

- 29 Svou žalobou v původním řízení se P. J., který je soudcem Sądu Rejonowego w O. (okresní soud v O., Polsko), domáhá určení neexistence služebních poměrů mezi A. T. a R. W. na jedné straně a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud) na straně druhé z důvodu vad při jejich jmenování soudci kárného kolegia, které jsou podobné vadám uvedeným v bodě 23 tohoto usnesení.
- 30 Tato žaloba byla podána v návaznosti na rozhodnutí, kterým tříčlenný senát kárného kolegia, v němž zasedají A. T. a R. W., potvrdil v souvislosti s kárným řízením vedeným proti P. J. dočasné pozastavení výkonu jeho funkce po dobu uvedeného řízení a zároveň mu po dobu tohoto pozastavení snížilo jeho plat o 40 %. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno zejména z důvodu, že P. J. přijal bez právního základu rozhodnutí, kterým bylo vedoucímu sekretariátu Sejmu (Poslanecká sněmovna, Polsko) uloženo předložit seznamy občanů a soudců, kteří podpořili kandidáty ucházející se o funkce členů nové KRS.
- 31 V rámci své žaloby v původním řízení podal P. J. rovněž návrhy na předběžná a organizační procesní opatření podobná těm, která jsou uvedena v bodě 28 tohoto usnesení, včetně návrhu na přerušování kárného řízení uvedeného v předchozím bodě.

Věc C-492/20

- 32 Žalobou v původním řízení se W. Ź., který je soudcem Sądu Okręgowego w K. (okresní soud v K.), domáhá určení neexistence služebního poměru mezi K. Z. a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud) z důvodu vad, které jsou podobné vadám uvedeným v bodě 23 tohoto usnesení, jež měly údajně vliv na jmenování dotyčného do funkce soudce u Izby Cywilne (občanskoprávní kolegium) uvedeného soudu (dále jen „občanskoprávní kolegium“).
- 33 V rámci této žaloby W. Ź. poukazuje na skutečnost, že v současné době je proti němu vedeno kárné řízení z důvodu, že v jednom rozhovoru zpochybnil zákonnost jmenování K. Z., a na to, že určení, že služební poměr K. Z. neexistuje, by mu umožnilo podložit oprávněnost názoru, který v tomto rozhovoru vyjádřil. Předkládající soud rovněž uvádí skutečnost, že K. Z. jakožto

zastupující první předseda Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) přijal nařízení, kterým zrušil nařízení svého předchůdce a znovu přidělil kárnému kolegiu úkol uchovávat spisy kárných řízení zahájených proti soudcům a zajišťovat administrativní správu těchto spisů.

- 34 Nakonec podal W. Ż. návrhy na předběžná a organizační procesní opatření podobná těm, která jsou uvedena v bodě 28 tohoto usnesení, a která směřují zejména k přerušení kárného řízení vedeného proti němu. Požádal rovněž o provedení důkazů týkajících se rozhovoru uvedeného v předchozím bodě.

Věc C-491/20

- 35 Žalobou v původním řízení se tentýž W. Ż. domáhá určení neexistence služebního poměru mezi A. S. a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud) z důvodu vad, jež jsou podobné vadám uvedeným v bodě 23 tohoto usnesení, které měly údajně vliv na jmenování dotyčného do funkce soudce kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné uvedeného soudu (dále jen „kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné“).
- 36 Uvedená žaloba byla podána poté, co A. S., rozhodující jako samosoudce uvedeného kolegia přijal usnesení o zamítnutí odvolání, jímž W. Ż. napadl rozhodnutí o jeho přeřazení bez jeho souhlasu, ačkoli v okamžiku přijetí uvedeného usnesení byl u občanskoprávního kolegia předložen návrh směřující zejména k vyloučení všech ostatních soudců kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné, které by bylo příslušné k rozhodnutí o dotčeném odvolání.
- 37 V rámci své žaloby v původním řízení podal W. Ż. rovněž návrhy na předběžná a organizační procesní opatření podobná těm, která jsou uvedena v bodě 28 tohoto usnesení.

Věc C-495/20

- 38 [Ve znění oprav provedených usnesením ze dne 2. března 2023] Svou žalobou v původním řízení se T. M., který je soudcem Sądu Rejonowego w B. (okresní soud v B., Polsko), domáhá určení neexistence služebního poměru mezi T. D., M. D., P. K., J. L., M. L., O. N., G. Z. a A. S. na straně jedné a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud) na straně druhé z důvodu vad, jež jsou podobné vadám uvedeným v bodě 23 tohoto usnesení, které měly údajně vliv na jmenování dotyčných do funkcí soudců kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné.
- 39 Uvedená žaloba byla podána poté, co uvedené kolegium zamítlo návrh T. M. na vyloučení členů tohoto kolegia z řízení zahájeného T. M. proti rozhodnutím KRS týkajícím se jednak „konstatování, že nebude vydáno rozhodnutí ve věci samé ohledně vyloučení člena KRS z projednání věci,“ a jednak „odvolání proti rozdělení věci“.
- 40 V rámci uvedené žaloby v původním řízení podal T. M. rovněž návrhy na předběžná a organizační procesní opatření podobná těm, která jsou uvedena v bodě 28 tohoto usnesení, a která směřují zejména k tomu, aby bylo přerušeno řízení, jehož je účastníkem, vedeného kolegiem pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné.

Věci C-506/20 a C-511/20

- 41 Svou žalobou v původním řízení ve věci C-506/20 se T. B., který je soudcem Sądu Rejonowego w S. (okresní soud v S., Polsko), domáhá určení neexistence služebních poměrů všech soudců kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné uvedených v bodě 38 tohoto usnesení, a ve věci C-511/20 se B. S., který je soudcem téhož soudu, domáhá určení takové neexistence u šesti z těchto soudců. Důvody předkládané žalobci v původních řízeních na podporu těchto žalob vycházejí z vad, jež jsou podobné vadám uvedeným v bodě 23 tohoto usnesení, které měly údajně vliv na jmenování dotčených osob do funkcí soudců kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné.
- 42 Pokud jde o jejich právní zájem na podání žaloby, poukazují tito žalobci v původních řízeních na skutečnost, že ačkoli se ucházeli o místo soudce kárného kolegia, nebyl ani jeden z nich navržen KRS na toto jmenování, a na okolnost, že jejich odvolání, která podali proti usnesení tohoto orgánu, jímž byli navrženi jiní kandidáti na uvedené jmenování, budou muset být v podstatě projednávána kolegiem pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné a tedy potenciálně soudci, kteří jsou žalovanými v původních řízeních.
- 43 V rámci svých žalob v původních řízeních předložili T. B. a B. S. návrhy na předběžná a organizační procesní opatření podobná těm, která jsou uvedena v bodě 28 tohoto usnesení, a která zahrnují zejména přerušování řízení, která zahájili u kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné.

Předběžné otázky

- 44 Jak vyplývá z předkládacích rozhodnutí, jednotlivé senáty pracovněprávního a sociálněprávního kolegia projednávající žaloby v původních řízeních se zaprvé rozhodly přerušit jejich projednávání do doby, než Soudní dvůr vydá rozhodnutí ve věci C-508/19, Prokurátor Generalny a další (Kárné kolegium Nejvyššího soudu – Jmenování).
- 45 [Ve znění oprav provedených usnesením ze dne 2. března 2023] Vzhledem k řadě okolností, které nastaly po vydání těchto rozhodnutí o přerušování řízení, však tyto senáty následně rozhodly o podání projednávaných žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce. Tyto okolnosti zahrnují zaprvé návrh předsedy kárného kolegia ze dne 6. května 2020 na předání většiny spisů týkajících se věcí v původních řízeních, jakož i předložení návrhu státního zástupce ve dnech 7. a 8. července 2020, aby všechny uvedené věci byly vráceny tomuto kolegiu. Zadruhé předkládající senáty odkazují na to, že zákonem ze dne 20. prosince 2019 byl do zákona o Nejvyšším soudu nedávno vložen nový čl. 29 odst. 2 a 3, který Sądu Najwyższemu (Nejvyšší soud) zakazuje, aby jakkoli zpochybňoval legitimitu soudů nebo posuzoval legalitu jmenování soudců nebo jejich pravomoci vykonávat činnost v oblasti soudnictví. Zatřetí tyto jednotlivé senáty poukazují na dopis předsedy kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné ze dne 8. července 2020, ve kterém tento předseda uvedl, že s ohledem na první větu nového čl. 26 odst. 2 zákona o Nejvyšším soudu, což je ustanovení, které bylo do uvedeného zákona rovněž nedávno vloženo zákonem ze dne 20. prosince 2019, je toto posledně uvedené kolegium příslušné k tomu, aby se vyjádřilo k otázce, zda je k projednání žalob v původních řízeních příslušné kárné kolegium nebo pracovněprávní a sociálněprávní kolegium, pod které spadají jednotlivé senáty projednávající v současnosti uvedené žaloby.

46 Za těchto podmínek se Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [Nejvyšší soud (pracovníprávní a sociálněprávní kolegium), Polsko] rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru v každé z těchto věcí následující předběžné otázky:

- „1) Musí být článek 279 SFEU a čl. 160 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, ve spojení s čl. 4 odst. 3 a čl. 19 odst. 1 SEU a bodem 1 první a druhou odrážkou výroku usnesení Soudního dvora ze dne 8. dubna 2020 ve věci Komise v. Polsko (C-791/19 R, EU:C:2020:277), chápány v tom smyslu, že vzhledem k pozastavenému uplatňování čl. 3 bodu 5, článku 27 a čl. 73 odst. 1 [zákona o Nejvyšším soudu] nemůže předseda kárného kolegia [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)] [nebo podle znění otázky položené ve věci C-492/20 „státní zástupce“] až do rozhodnutí ve věci C-791/19 požadovat předání spisu ve věci určení neexistence služebního poměru soudce [Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud)]?
- 2) Musí být článek 2 a čl. 4 odst. 2 SEU, ve spojení s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU, a zásada práva na soud vykládány v tom smyslu, že:
 - a) vnitrostátní soud má povinnost neaplikovat zákaz ‚zpochybnování mandátu soudců‘ a zákaz ‚soudního zjišťování či posuzování, zda jmenování soudce nebo z něj vyplývající oprávnění vykonávat činnost v oblasti soudnictví je v souladu s právem‘, jako je zákaz stanovený v čl. 29 odst. 2 a 3 zákona o Nejvyšším soudu, neboť zachování ústavněprávní identity členských států ze strany Unie neopravňuje vnitrostátního zákonodárce k přijímání řešení, která by byla v rozporu se základními hodnotami a zásadami Unie?
 - b) ústavněprávní identita členského státu nemůže zbavovat práva na nezávislý soud zřízený zákonem, došlo-li ve jmenovacím řízení před předáním jmenovacího aktu k vadám popsaným v předběžných otázkách ve věcech C-487/19 a C-508/19 a je-li předběžná soudní kontrola tohoto řízení vyloučena cíleně a způsobem zjevně odporujícím ústavě členského státu?
- 3) Musí být článek 2 a čl. 4 odst. 2 SEU, ve spojení s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU, zásada práva na soud a článek 267 SFEU vykládány v tom smyslu, že obsah pojmu ‚ústavněprávní identita členského státu‘ v souvislosti s právem na soud je možno vymezit způsobem závazným pro soud posledního stupně členského státu pouze v rámci dialogu mezi Soudním dvorem a tímto soudem nebo jinými vnitrostátními soudy [například Trybunałem Konstytucyjnym (Ústavní soud)] s využitím řízení o předběžné otázce?
- 4) Musí být čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU [ve spojení s článkem 267 SFEU – *toto upřesnění je obsaženo pouze v žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce ve věcech C-494/20, C-506/20, C-509/20 a C-511/20*], jakož i obecná zásada práva na soud předem zřízený zákonem vykládány v tom smyslu, že soud posledního stupně členského státu zamítne návrh na předání spisu ve věci [v níž položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru – *toto upřesnění je uvedeno pouze v žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce ve věcech C-491/20 a C-509/20*], jestliže byl takový návrh podán osobou jmenovanou do funkce soudce na základě vnitrostátních předpisů a za okolností, v jejichž důsledku ustavený soud nespĺňuje požadavky nezávislosti a není soudem zřízeným zákonem, aniž musí být nejprve vyčerpán postup, o němž je řeč v předběžné otázce ve věci C-508/19 nebo v rozsudku Soudního dvora ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu) (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982)?“

47 V předkládacích rozhodnutích ve věcech C-491/20 až C-495/20, C-506/20 a C-511/20 pak byla pátá otázka formulována takto:

„5) Musí být čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU, ve spojení s článkem 2 a čl. 4 odst. 3 SEU a právem na soud, vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní soud rozhodující o určení neexistence služebního poměru soudce vnitrostátního soudu z důvodu zásadních vad jmenovacího řízení má povinnost vydat předběžné opatření a zakázat žalovanému v takové věci, aby rozhodoval v jakýchkoli dalších věcech spadajících do působnosti unijního práva, a to pod hrozbou neúčinnosti úkonů či rozhodnutí takového soudce, a uložit jiným orgánům, aby se zdržely přidělování věcí tomuto žalovanému nebo jeho obsazování do soudních kolegií?“

48 Konečně ve všech projednávaných spojených věcech, s výjimkou věci C-509/20, položil předkládající soud, který uvedl, že jedná „na základě článku 267 SFEU ve spojení s bodem 27 Doporučení pro vnitrostátní soudy o zahájení řízení o předběžné otázce [(Úř. věst. 2019, C 380, s. 1)]“, následující čtyři poslední otázky, které mají shodné znění se čtyřmi otázkami, které již byly Soudnímu dvoru předloženy ve věci C-508/19, Prokurátor Generalny a další (Kárné kolegium Nejvyššího soudu – Jmenování):

„6) Musí být čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec, článek 2, čl. 4 odst. 3 a čl. 6 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 47 [Listiny] a čl. 267 třetím pododstavcem SFEU vykládány v tom smyslu, že soud posledního stupně členského státu může v řízení o určení neexistence služebního poměru konstatovat, že osoba, jíž byl určen akt jmenování do funkce soudce tohoto soudu vydaný na základě předpisů, které jsou v rozporu se zásadou účinné soudní ochrany, nebo postupem, který je v rozporu s touto zásadou, není soudcem, pokud je posouzení těchto otázek soudem před předáním uvedeného aktu záměrně znemožněno?

7) Musí být čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec, článek 2, čl. 4 odst. 3 SEU a článek 47 [Listiny] ve spojení s článkem 267 SFEU vykládány v tom smyslu, že v případě vydání aktu jmenování do funkce soudce poté, co vnitrostátní soud položil předběžnou otázku týkající se výkladu unijního práva, na jejíž odpovědi závisí posouzení souladu vnitrostátních předpisů, na jejichž základě mohl být uvedený akt předán, s unijním právem, dochází k porušení zásady účinné soudní ochrany?

8) Musí být čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec, článek 2, čl. 4 odst. 3, čl. 6 odst. 3 SEU a článek 47 [Listiny] vykládány v tom smyslu, že v případě vydání aktu jmenování do funkce soudce soudu členského státu ve jmenovacím řízení vedeném ve zjevném rozporu s normami práva tohoto státu upravujícími jmenování soudců dochází k porušení zásady účinné soudní ochrany nezajištěním práva na přístup k soudu?

9) Musí být čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec, článek 2, čl. 4 odst. 3 SEU a článek 47 [Listiny] ve spojení s čl. 267 třetím pododstavcem SFEU vykládány v tom smyslu, že skutečnost, že vnitrostátní zákonodárce zřídil v rámci soudu posledního stupně členského státu organizační útvar, který není soudem ve smyslu unijního práva, představuje porušení zásady účinné soudní ochrany?“

Řízení před Soudním dvorem

K žádostem o projednání věci ve zrychleném řízení

- 49 Předkládající soud požádal, aby první a pátá předběžná otázka byly projednány ve zrychleném řízení podle článku 105 jednacího řádu Soudního dvora. Na podporu této žádosti uvedl, že projednání první otázky v tomto zrychleném řízení je odůvodněno nutností rozptýlit pochybnosti o věcné působnosti usnesení Soudního dvora ze dne 8. dubna 2020, Komise v. Polsko (C-791/19 R, EU:C:2020:277), a pokud jde o pátou otázku, nutností zajistit fungování vnitrostátního soudního systému v souladu s požadavky unijního práva.
- 50 Článek 105 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že k žádosti předkládajícího soudu, nebo výjimečně i bez návrhu může předseda Soudního dvora po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodnout o projednání předběžné otázky ve zrychleném řízení, pokud povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.
- 51 Je nutno připomenout, že takové zrychlené řízení představuje procesní nástroj, který má reagovat na mimořádně naléhavé situace (rozsudek ze dne 21. prosince 2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 37 a citovaná judikatura).
- 52 V projednávané věci předseda Soudního dvora rozhodnutími ze dne 12. a 30. října 2020, jakož i ze dne 13. listopadu 2020 po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodl, že není důvodné vyhovět žádostem uvedeným v bodě 49 tohoto usnesení.
- 53 V této souvislosti je třeba úvodem připomenout, že ve věci C-508/19, Prokurator Generalny a další (Kárné kolegium Nejvyššího soudu – Jmenování), která se týkala téhož sporu v původním řízení jako věc C-509/20, a v níž byly Soudnímu dvoru položeny předběžné otázky totožné s šestou až devátou otázkou položenými v projednávaných spojených věcech, již předseda Soudního dvora rozhodnutím ze dne 20. srpna 2019 zamítl dřívější žádost předkládajícího soudu o projednání věci ve zrychleném řízení. V tomto rozsahu jsou důvody tohoto zamítavého rozhodnutí uvedené v bodech 39 až 43 rozsudku ve věci Prokurator Generalny použitelné i na žádosti o zrychlené řízení podané v projednávaných spojených věcech.
- 54 Kromě toho i za předpokladu, že by zrychlené řízení mohlo být zahájeno pouze ohledně některé z předběžných otázek předložených Soudnímu dvoru, jak o to v projednávané věci žádá předkládající soud, je nutno konstatovat, že není zřejmé, v čem spočívá zvláštní naléhavost odpovědi na první otázku, neboť uvedený soud svou žádost v tomto ohledu ani nijak neodůvodnil.
- 55 Stran páté otázky je třeba zaprvé připomenout, že skutečnost, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla předložena v rámci vnitrostátního řízení umožňujícího přijetí předběžných opatření, nemůže sama o sobě dokládat, že povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu (rozsudek Prokurator Generalny, bod 40 a citovaná judikatura). Zadruhé je třeba uvést, že návrhy na vydání předběžných opatření, kterých se týká tato pátá otázka, byly již delší dobu projednávány u předkládajícího soudu, a zejména u různých senátů uvedeného soudu, které původně přerušily projednávání věci v původních řízeních do doby, než bude vydán rozsudek ve věci C-508/19, Prokurator Generalny a další (Kárné kolegium Nejvyššího soudu – Jmenování), což nijak nepřispívá k prokázání existence mimořádné naléhavosti, která by mohla odůvodnit zahájení zrychleného řízení za účelem odpovědi na uvedenou otázku.

Ke spojení věcí

- 56 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2020 byly věci C-491/20 až C-496/20, C-506/20, C-509/20 a C-511/20 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K částečnému zpětvzetí předběžných otázek

- 57 Poté, co Soudní dvůr v rozsudku Prokurator Generalny prohlásil žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která mu byla předložena ve věci C-508/19, za nepřipustnou, byl předkládající soud dotázán, zda trvá na projednávaných žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 58 Předkládající soud v odpovědi ze dne 27. dubna 2022 informoval Soudní dvůr, že se rozhodl vzít zpět první, osmou a devátou otázku a zachovat ostatních šest otázek. Usnesení uvádějící důvody tohoto rozhodnutí byla přijata předkládajícím soudem dne 23. května 2022 a téhož dne sdělena Soudnímu dvoru.
- 59 Z uvedených důvodů vyplývá, že předkládající soud má za to, že nezbytnost odpovědět na druhou až čtvrtou otázku stále trvá, a to i v případě, že by Soudní dvůr odpověděl na šestou a sedmou otázku záporně nebo je prohlásil za nepřipustné, jak to učinil v rozsudku Prokurator Generalny. Čtvrtá otázka se totiž týká obtíží procesní povahy, které musí předkládající soud vyřešit v souvislosti s případným předáním věci v původních řízeních kárnému kolegiu nebo kolegiu pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné. Druhá a třetí otázka pak mají úzkou spojitost se čtvrtou otázkou a odpovědi na ně jsou tím spíše potřebnější, že Trybunał Konstytucyjny (Ústavní soud) začal nedávno vydávat rozsudky omezující rozsah uplatňování zásady přednosti unijního práva.
- 60 Pokud jde o pátou otázku, předkládající soud uvádí, že by bylo možné ji považovat za bezpředmětnou pouze v případě, že by šestá a sedmá otázka byly zodpovězeny záporně nebo by je Soudní dvůr prohlásil za nepřipustné.
- 61 Nakonec předkládající soud uvádí, že šestá a sedmá otázka se týkají toho, zda unijní právo vyžaduje, aby ve vnitrostátním právu existoval takový zvláštní procesní prostředek na ochranu práv, která jednotlivcům vyplývají z tohoto práva, jako je procesní prostředek předpokládaný ve věcech v původních řízeních.
- 62 Zaprvé na rozdíl od toho, co Soudní dvůr rozhodl v rozsudku Prokurator Generalny, nemělo přitom řízení o určení neexistence služebního poměru soudce, který je žalovaným v původním řízení ve věci C-508/19, akcesorickou povahu ve vztahu ke kárnému řízení, které bylo mimo jiné zahájeno proti soudci, který je žalobcem v původním řízení v téže věci, jelikož tato dvě řízení jsou autonomní a zájem žalobce v řízení o prohlášení neexistence služebního poměru se posuzuje až poté, co je takto zahájené soudní řízení shledáno jako přípustné. Kromě toho v několika z těchto projednávaných věcí v původních řízeních neprobíhá souběžné řízení podobné tomu, které bylo takto označeno v rozsudku Prokurator Generalny.
- 63 Zadruhé důsledkem zohlednění vnitrostátního systému všech prostředků soudní nápravy, které mají jednotlivci k dispozici, které je uvedeno v tomto rozsudku, by mělo být zakotvení žaloby na určení dotčené neexistence služebního poměru, která by představovala jediný prostředek umožňující zajistit dodržení záruk vyplývajících z čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU

a článku 47 Listiny, jelikož neexistuje žádný procesní prostředek nápravy podle vnitrostátního práva umožňující přímo zpochybnit mandát soudce poté, co byl prezidentem republiky nezákonně jmenován.

- 64 Předkládající soud navíc poukazuje na okolnost, že soudci, kteří se řídí poznatky vyplývajícími z judikatury Soudního dvora v oblasti právního státu, se nyní vystavují jak kárným, tak trestněprávním postihům, což údajně dokládají různé konkrétní příklady, na které poukazuje. Kromě toho uvádí, že vnitrostátní spisy ve věcech C-487/19 a C-508/19, které Soudní dvůr vrátil předkládajícím soudům v těchto věcech, si ponechal nový první předseda Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) a nebyly předány uvedeným soudům, a že složení těchto soudů bylo mezitím změněno, takže jsou nyní složeny převážně ze soudců jmenovaných v řízeních, která jsou stížena nedostatky podobnými těm, o které se jednalo v uvedené věci C-487/19.
- 65 Nakonec, a s ohledem na okolnosti věcí C-494/20, C-496/20, C-508/19 a C-509/20, má předkládající soud za to, že je třeba zohlednit rovněž skutečnost, že přezkum zákonnosti určení kárných soudů příslušných k rozhodování v kárných řízeních souběžně vedených proti žalobcům v původních řízeních předsedou kárného kolegia nakonec provede právě uvedené kolegium.

K přípustnosti

- 66 Podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu může Soudní dvůr v případě zjevného nedostatku pravomoci nebo zjevné nepřislušnosti k projednání určité věci, nebo je-li určitá žádost zjevně nepřípustná, po vyslechnutí generálního advokáta kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž pokračuje v řízení.
- 67 Toto ustanovení je nutno použít v projednávané věci. S ohledem na závěry plynoucí z rozsudku Prokurator Generalny neopouští totiž nepřípustnost projednávaných žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce nyní prostor pro žádnou pochybnost (obdobně viz usnesení ze dne 6. října 2020, Prokuratura Rejonowa w Słubicach, C-623/18, nezveřejněné, EU:C:2020:800, bod 23).

K šesté a sedmé otázce

- 68 Pokud jde o šestou a sedmou předběžnou otázku, je třeba na úvod zdůraznit, že mají stejné znění jako první dvě otázky položené v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, jejíž nepřípustnost Soudní dvůr konstatoval v rozsudku Prokurator Generalny, a že uvedená žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla Soudnímu dvoru předložena v rámci téže věci v původním řízení, ohledně níž byla následně podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v jedné z projednávaných spojených věcí, a to ve věci C-509/20.
- 69 V této souvislosti je třeba uvést, že v bodě 60 rozsudku Prokurator Generalny Soudní dvůr připomněl svou ustálenou judikaturu, podle níž postup zavedený článkem 267 SFEU je nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporů, které mají tyto soudy rozhodnout, a že důvodem existence žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce není vydávání konzultativních stanovisek k obecným nebo hypotetickým otázkám, ale potřeba skutečného vyřešení sporu. Stejně tak v bodě 62 tohoto rozsudku Soudní dvůr rovněž připomněl svou ustálenou judikaturu, podle níž ze znění i systematiky článku 267 SFEU vyplývá, že řízení

o předběžné otázce zejména předpokládá, že před vnitrostátními soudy skutečně probíhá spor, v jehož rámci mají vnitrostátní soudy vydat rozhodnutí, které může zohlednit rozsudek vydaný v rámci řízení o předběžné otázce.

- 70 Pokud jde o občanskoprávní žalobu na určení neexistence služebního poměru soudce, projednávanou v původním řízení ve věci C-508/19, Soudní dvůr nejprve v bodě 66 rozsudku Prokurator Generalny připomněl, že pokud vnitrostátní právo dovoluje podání žaloby tohoto typu a předkládající soud rozhodl, že žaloba k němu podaná je podle vnitrostátního práva přípustná, Soudnímu dvoru nepřisluší tento závěr zpochybnit, avšak v bodě 67 tohoto rozsudku konstatoval, že právě v projednávané věci tomu tak není.
- 71 Předkládající soud ve věci C-508/19, u něhož byla podána žaloba této povahy, totiž uvedl, že nemá podle použitelného vnitrostátního práva pravomoc, která by mu umožnila rozhodnout o bezvadnosti aktu, jímž byla určitá osoba jmenována soudcem, a že na základě tohoto vnitrostátního práva nelze dovodit ani přípustnost uvedené žaloby. Takovou pravomoc přitom nemá ani předkládající soud v projednávaných spojených věcech, u něhož byly podány podobné žaloby.
- 72 Soudní dvůr, který rovněž v bodech 68 a 69 rozsudku Prokurator Generalny připomněl svou ustálenou judikaturu, podle níž spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedená článkem 267 SFEU v zásadě předpokládá, že předkládající soud má pravomoc k rozhodnutí sporu v původním řízení, aby tento spor nebyl považován za čistě hypotetický, a že tomu může být jinak pouze za určitých výjimečných okolností, uvedl v bodě 70 a následujících tohoto rozsudku důvody, pro které nelze takovou výjimku v dané věci použít.
- 73 V tomto ohledu Soudní dvůr, jak vyplývá z bodu 70 rozsudku Prokurator Generalny, ve spojení s jeho body 63 až 65, zaprvé zdůraznil, že z údajů v předkládacím rozhodnutí ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, vyplývá, že i když žaloba podaná žalobkyní v původním řízení směřuje formálně k určení neexistence služebního poměru mezi odpůrcem ve věci v původním řízení a Sądem Najwyższym (Nejvyšším soudem), přičemž žalobkyně stojí zcela mimo tento poměr, směřuje tato žaloba v konečném důsledku ke zpochybnění platnosti jmenování tohoto odpůrce do funkce soudce Sądu Najwyższego (Nejvyššího soudu). Soudní dvůr rovněž uvedl, že uvedená žalobkyně se ve skutečnosti snažila vyřešit právní otázku, která vyvstala v rámci kárného řízení, které bylo proti ní zahájeno před jiným vnitrostátním soudem a které se týkalo účinnosti aktu, na jehož základě byl tento soud určen, a sice soudního řízení, jež je odlišné od soudního řízení zahájeného ve věci v původním řízení, a jehož přerušeni se tatáž žalobkyně navíc domáhá u předkládajícího soudu návrhem na předběžné opatření.
- 74 Podobná zjištění je přitom třeba učinit ve všech sporech v původních řízeních, které vedly k předložení projednávaných žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 75 Je tomu tak především ve věci C-509/20, která se, jak bylo uvedeno výše, týká téhož sporu v původním řízení, ohledně něhož byl vydán rozsudek Prokurator Generalny. Totéž platí pro spory v původních řízeních ve věcech C-494/20 a C-496/20, které jsou, jak vyplývá z bodů 25 až 28 tohoto usnesení, podobné ve všech ohledech okolnostem sporu v původních řízeních ve věcech C-508/19 a C-509/20.
- 76 [Ve znění oprav provedených usnesením ze dne 2. března 2023] Tak je tomu navíc i v případě ostatních sporů v původních řízeních v projednávaných spojených věcech. Jak totiž vyplývá z údajů v předkládacích rozhodnutích a popisů uvedených v bodech 29 až 43 tohoto usnesení,

i když žaloby podané jednotlivými žalobci v původních řízeních ve věcech C-491/20 až C-493/20, C-495/20, C-506/20 a C-511/20 formálně směřují k určení neexistence služebních poměrů mezi žalovanými v původních řízeních o každém z těchto sporů a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud), mají v konečném důsledku zpochybnit platnost jmenování uvedených žalovaných do funkcí soudce Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud), a vyřešit tak právní otázky, které vyvstaly v rámci jiných řízení před jinými soudy, jejichž jsou tito žalobci účastníky. Kromě toho je třeba poznamenat, že téměř všichni uvedení žalobci v původních řízeních rovněž podali u vnitrostátního soudu v projednávaných věcech návrh na vydání předběžného opatření, na jehož základě mají být přerušena tato odlišná soudní řízení, jejichž jsou tito žalobci účastníky.

- 77 Analogicky k tomu, co uvedl Soudní dvůr v bodě 71 rozsudku Prokurator Generalny ohledně totožných otázek položených Soudnímu dvoru ve věci C-508/19, šestá a sedmá otázka, které byly Soudnímu dvoru položeny ve věcech C-491/20, C-492/20 až C-496/20, C-506/20 a C-511/20, se tak ze své podstaty týkají jiných sporů, než jsou spory v původních řízeních, vůči kterým jsou tyto spory ve skutečnosti jen akcesorické, protože tyto otázky mají v podstatě umožnit posouzení, zda určité vady, které měly údajně vliv na jmenování soudců žalovaných v původních řízeních, mají za následek to, že tito soudci nebyli nebo nebudou oprávněni přijmout akty v rámci těchto jiných sporů. Obdobně je cílem uvedených otázek ve specifickém kontextu věci C-492/20 umožnit posouzení, zda by tvrzení, jímž jsou vytýkány takové vady, mohlo být kvalifikováno jako kárný delikt v rámci kárného řízení, jehož je navíc žalobce v původním řízení v uvedené věci účastníkem.
- 78 Za těchto podmínek, a jak rovněž Soudní dvůr zdůraznil v uvedeném bodě 71 rozsudku Prokurator Generalny, by Soudní dvůr byl pro účely úplného posouzení dosahu těchto předběžných otázek a poskytnutí vhodných odpovědí na tyto otázky nucen přihlížet k relevantním skutečnostem, které jsou charakteristické pro tato jiná soudní řízení, a neomezit se na okolnosti sporů v původních řízeních, jak však vyžaduje článek 267 SFEU.
- 79 Zadruhé Soudní dvůr v bodě 72 rozsudku Prokurator Generalny uvedl, že vzhledem k tomu, že jí nepřísluší právo podat přímou žalobu proti jmenování žalovaného ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, předsedou kárného kolegia, ani proti aktu posledně uvedeného, kterým určil kárný soud k projednání daného sporu v kárném řízení zahájeném proti žalobkyni v této věci v původním řízení, mohla posledně uvedená vznést před uvedeným soudem námitku případného porušení – vyplývajícího z uvedeného aktu – jejího práva na to, aby byl spor projednán nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem.
- 80 V bodě 73 rozsudku Prokurator Generalny Soudní dvůr v této souvislosti zdůraznil, že již rozhodl, že vnitrostátní ustanovení, která svěřují předsedovi kárného kolegia diskreční pravomoc určit kárný soud místně příslušný k rozhodování v kárných řízeních vedených proti soudcům obecných soudů, porušují čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU [rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 176]. Stejně tak v bodě 74 rozsudku Prokurator Generalny Soudní dvůr uvedl, že s ohledem na přímý účinek uvedeného ustanovení, které stanoví požadavek, aby soudy, které mají vykládat a uplatňovat unijní právo, byly nezávislé, nestranné a předem zřízené zákonem, vyžadovala zásada přednosti unijního práva, aby takto určený kárný soud upustil od použití takových ustanovení vnitrostátního práva, a v důsledku toho se prohlásil za nepřislušný k rozhodnutí sporu, který mu byl předložen.
- 81 Pokud jde o okolnost, na kterou poukazuje předkládající soud a která je zmíněna v bodě 65 tohoto usnesení, že přezkum zákonnosti určení kárných soudů příslušných k rozhodování v dotčených kárných řízeních předsedou kárného kolegia provede nakonec uvedené kolegium, je třeba uvést, že po podání projednávaných žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce Soudní dvůr mimo jiné

rozhodl, že Polská republika tím, že nezaručuje nezávislost a nestrannost kárného kolegia, které v druhém stupni rozhoduje kárné věci týkající se soudců obecných soudů, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU [rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 113].

- 82 [Ve znění oprav provedených usnesením ze dne 2. března 2023] Z důvodů, které již byly uvedeny v bodě 75 tohoto usnesení, platí přitom úvahy uvedené v bodech 79 až 81 tohoto usnesení stejně v kontextu projednávaných věcí C-494/20, C-496/20 a C-509/20.
- 83 Podobné úvahy lze navíc učinit *mutatis mutandis* i ve vztahu k ostatním sporům v původních řízeních v projednávaných spojených věcech.
- 84 Především se zdá, že žalobce v původním řízení ve věci C-492/20 byl s to uplatnit své argumenty ohledně údajných vad při jmenování soudce, který je žalovaným v původním řízení, z hlediska čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU přímo před kárným soudem, u něhož bylo zahájeno kárné řízení vedené proti němu, za účelem zpochybnění údajné protiprávnosti tvrzení uvedených v bodě 33 tohoto usnesení, které učinil v souvislosti s okolnostmi, za nichž k uvedenému jmenování došlo.
- 85 Dále, pokud jde o věc C-493/20, je třeba uvést, že také žalobce v původním řízení v uvedené věci musí mít možnost dovolávat se případné neúčinnosti rozhodnutí o předběžném opatření, které vůči němu přijalo kárné kolegium, z důvodu, že uvedené rozhodnutí je v rozporu s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU, a to zejména jak v kárném řízení, které proti němu stále probíhá, tak ve vztahu ke všem ostatním vnitrostátním orgánům, které se mají uvedeným rozhodnutím řídit.
- 86 Stran věci C-491/20 je nutné připomenout, že v řízení zahájeném W.Ž. za účelem zpochybnění opatření spočívajícího v jeho přeřazení, které vedlo k vydání usnesení soudce A. S., uvedeného v bodě 36 tohoto usnesení, předložilo občanskoprávní kolegium, kterému byl předložen návrh na vyloučení soudců v souvislosti s uvedeným řízením, Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, ohledně níž byl mezitím vydán rozsudek ze dne 6. října 2021, W. Ž. (Kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování) (C-487/19, EU:C:2021:798).
- 87 Jak vyplývá z výroku uvedeného rozsudku, Soudní dvůr rozhodl, že čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU a zásada přednosti unijního práva musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní soud, u něhož byl podán návrh na vyloučení soudců v souvislosti s opravným prostředkem, kterým soudce vykonávající funkci u soudu, jenž může rozhodovat o otázkách týkajících se uplatňování a výkladu unijního práva, napadá rozhodnutí o jeho přeřazení bez jeho souhlasu, musí, pokud je takový důsledek nezbytný s ohledem na dotčenou procesní situaci za účelem zaručení přednosti unijního práva, považovat usnesení, kterým soud rozhodující v posledním stupni samosoudcem odmítl tento opravný prostředek, za nicotné, pokud je ze všech podmínek a okolností, za nichž probíhal proces jmenování tohoto samosoudce, zřejmé, že toto jmenování bylo provedeno v jasném rozporu se základními pravidly, která jsou nedílnou součástí zřízení a fungování dotčeného soudního systému, a že je ohrožena integrita výsledku tohoto procesu tím, že u jednotlivců vyvolává legitimní pochybnosti, pokud jde o nezávislost a nestrannost dotčeného soudce, takže toto usnesení nelze považovat za vydané nestranným a nezávislým soudem, předem zřízeným zákonem, ve smyslu uvedeného čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU.

- 88 Pokud jde konečně o věci C-495/20, C-506/20 a C-511/20, a o cíl sledovaný žalobci ve věcech v původních řízeních, kterým je v podstatě znemožnit soudcům kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné rozhodnout o žalobách, které podali u Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) a které jsou uvedeny v bodech 38 až 43 tohoto usnesení, musí mít tito žalobci v rámci řízení o uvedených žalobách a před soudem, který je projednává, možnost uplatnit veškeré argumenty týkající se případného porušení dotčených ustanovení unijního práva.
- 89 Kromě toho je třeba ještě uvést, že s ohledem na přímý účinek čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU, který byl již zmíněn v bodě 80 tohoto usnesení, a na důsledky, které z něho plynou pro zásadu přednosti unijního práva ve vztahu ke všem orgánům každého členského státu, není zřejmé, jak by rozhodnutí, která by byla vydána v projednávaných věcech v původních řízeních a která by konstatovala neexistenci služebních poměrů žalovaných v původních řízeních, mohla vést u žalovaných v původních řízeních ve stejných věcech k výsledku, který je odlišný od výsledku, jenž by případně mohl vyplývat přímo z čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU ve všech kontextech souběžných vnitrostátních řízení uvedených v bodech 82 až 88 tohoto usnesení.
- 90 Zatřetí Soudní dvůr v bodě 75 rozsudku Prokurator Generalny uvedl, že z vysvětlení obsažených v předkládacím rozhodnutí ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, s nimiž všemi se předkládající soud podle vlastního tvrzení plně ztotožnil v projednávaných spojených věcech, jakož i ze samotného znění první předběžné otázky ve věci C-508/19, a zopakované jakožto šesté otázky v projednávaných spojených věcech, vyplývá, že otázky formulované předkládajícím soudem souvisejí zejména se skutečností, že polský zákonodárce vědomě a záměrně přepracoval vnitrostátní právní řád tak, aby do budoucna zamezil možnosti účinného soudního přezkumu postupu jmenování soudců Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud).
- 91 V souvislosti s legislativními změnami, kterými byl postupně měněn článek 44 zákona o KRS a které tedy předkládající soud kritizuje, Soudní dvůr v podstatě konstatoval, jak vyplývá z bodů 77 až 81 rozsudku Prokurator Generalny, že ohledně těchto změn byl mezitím vydán rozsudek ze dne 2. března 2021, A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – Odvolání) (C-824/18, EU:C:2021:153). Soudní dvůr v této souvislosti zejména připomněl znění výroku uvedeného rozsudku, v němž bylo upřesněno, za jakých podmínek je předkládající soud, který předložil Soudnímu dvoru v uvedené věci žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, oprávněn rozhodnout, že dotčené legislativní změny jsou v rozporu s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU a/nebo článkem 267 SFEU, a tudíž je s ohledem na zásadu přednosti nepoužít.
- 92 V této souvislosti Soudní dvůr v bodě 80 rozsudku Prokurator Generalny připomněl, že v bodech 129 a 156 rozsudku ze dne 2. března 2021, A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – Odvolání) (C-824/18, EU:C:2021:153), rozhodl, že k takovému porušení čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU může dojít za okolností, za nichž zejména podmínky, za kterých dochází k náhlému zrušení možností podání prostředku soudní nápravy ve věcech procesu jmenování soudců nebo ke zmaření účinnosti takových prostředků nápravy, jež doposud existovaly, mohou podle všeho vyvolat u jednotlivců pochybnosti systémové povahy o nezávislosti a nestrannosti soudců jmenovaných na konci takového procesu.
- 93 Kromě toho v bodě 81 rozsudku Prokurator Generalny Soudní dvůr rovněž připomněl, že v bodech 129 a 156 rozsudku ze dne 2. března 2021, A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – Odvolání) (C-824/18, EU:C:2021:153), výslovně zdůraznil, že případná neexistence možnosti podat prostředek nápravy k soudu v kontextu procesu jmenování do funkcí soudců

vnitrostátního nejvyššího soudu se jako taková nemusí v určitých případech jevit z hlediska požadavků plynoucích z unijního práva, a zejména čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU, jako problematičtá.

- 94 V tomto bodě 81 pak Soudní dvůr v tomto posledně uvedeném ohledu konstatoval, že podstatou takové žaloby, jako je žaloba podaná v původním řízení ve věci Prokurator Generalny, je domoci se jisté formy neplatnosti *erga omnes* jmenování žalovaného v původním řízení do funkce soudce Sądu Najwyższego (Nejvyššího soudu), přestože vnitrostátní právo neumožňuje a nikdy neumožňovalo všem jednotlivcům napadnout jmenování soudce přímou žalobou na neplatnost nebo na určení neplatnosti takového jmenování.
- 95 Stejná připomenutí a závěry se použijí i na všechny věci v původních řízeních.
- 96 S ohledem na takto popsané poznatky z rozsudku Prokurator Generalny, které byly právě připomenuty, a na skutečnost, že funkcí svěřenou Soudnímu dvoru článkem 267 SFEU je poskytnout každému unijnímu soudu výklad unijního práva, jenž je pro něj nezbytný k vyřešení skutečných sporů, které má daný soud rozhodnout, a to zejména s přihlédnutím, v tomto kontextu, k systému všech prostředků soudní nápravy, které mají jednotlivci k dispozici, dospěl Soudní dvůr k závěru, že otázky, které mu byly předloženy v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, přesahují rámec soudních funkcí, které mu přiznává uvedený článek 267 SFEU.
- 97 Skutečnosti, na které odkazuje předkládající soud a které jsou uvedeny v bodě 64 tohoto usnesení, nejsou přitom takové povahy, aby mohly ovlivnit všechny výše uvedené úvahy a závěr zopakovaný v předchozím bodě tohoto usnesení.
- 98 Z výše uvedeného vyplývá, že šestá a sedmá předběžná otázka musí být prohlášeny za zjevně nepřijatné.

K páté otázce

- 99 S ohledem na výše uvedené je nutně zjevně nepřijatná i pátá předběžná otázka, jelikož navíc samotný předkládající soud uvedl, jak vyplývá z bodu 60 tohoto usnesení, že tato otázka by se stala bezpředmětnou, kdyby byly šestá a sedmá otázka prohlášeny za nepřijatné.
- 100 Pátá otázka se totiž týká možnosti, která sama o sobě není vnitrostátním právem povolena, přijmout předběžná opatření zakazující žalovaným v některých z věcí v původních řízeních pokračovat ve výkonu funkce soudce Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) a nařizující uvedenému soudu, aby vyloučil dotyčné osoby z jakékoli soudní činnosti do doby, než budou vydána rozhodnutí ve věci samé, kterými bude předkládající soud v uvedených věcech s ohledem na očekávané odpovědi Soudního dvora na šestou a sedmou otázku případně oprávněn konstatovat neexistenci služebních poměrů mezi uvedenými soudci a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud) podle unijního práva. Vzhledem k tomu, že tato šestá a sedmá otázka byly prohlášeny za nepřijatné, a nebyly tedy meritorně zodpovězeny, nelze za těchto podmínek považovat odpověď na pátou otázku za nezbytnou pro rozhodnutí ve sporech v původních řízeních.

Ke čtvrté otázce

- 101 Rovněž čtvrtá otázka musí být považována za zjevně nepřijatnou.

- 102 V tomto ohledu je třeba uvést, že samotná formulace této čtvrté otázky, která je uvedena v bodě 46 tohoto usnesení, značně ztěžuje její pochopení a její přesný dosah neumožňuje lépe pochopit ani odůvodnění předkládacích rozhodnutí, jelikož některá složitá tvrzení v nich obsažená, která se týkají zejména vztahů subsidiarity údajně existujících mezi druhou a čtvrtou otázkou, toto pochopení ještě dále komplikují. Je tedy obtížné definovat přesný a konkrétní problém výkladu ustanovení unijního práva, který by mohl vyvstat ve sporech v původních řízeních ve vztahu k této čtvrté otázce.
- 103 Konkrétně není zřejmé, jak by podmínky, za kterých došlo ke jmenování předsedy kárného kolegia a předsedy kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné soudci Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud), mohly pouze z toho důvodu, že tito soudci požádali o předání dotčených spisů, zasáhnout do práva žalobců v původních řízeních na to, aby jejich věc byla projednána nezávislým soudem. K takovému zásahu do uvedeného práva mohou totiž podle všeho vést pouze podmínky jmenování těch soudců, kteří budou případně povoláni k rozhodování případů v jednom z těchto dvou dotčených kolegiích.
- 104 Není ani zřejmé, jak by žádosti o předání věcí v původních řízeních, které byly takto učiněny, mohly vést k tomu, aby předkládající soud vydal jiné rozhodnutí, než jaké musí každopádně přijmout bez ohledu na existenci takové „žádosti“, pokud jde o případné předání uvedených věcí některému z dotčených kolegií, které vyplývá z okolnosti, že tato kolegia jsou příslušná k tomu, aby o nich rozhodovala, nebo naopak, pokud jde o případné odmítnutí takového předání například z důvodu, že takové kolegium nepředstavuje nezávislý soud.
- 105 V těchto různých ohledech je přitom třeba připomenout, že jak vyplývá z ustálené judikatury, je nezbytné, aby vnitrostátní soud podal minimální vysvětlení k důvodům volby ustanovení unijního práva, o jejichž výklad žádá, jakož i k souvislosti, kterou spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na dotčený spor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2016, *Safe Interenvíos*, C-235/14, EU:C:2016:154, bod 115 a citovaná judikatura). V tomto ohledu mají poskytnuté informace a otázky položené v předkládacích rozhodnutích nejen umožnit Soudnímu dvoru, aby podal užitečné odpovědi, ale rovněž poskytnout vládám členských států, jakož i ostatním zúčastněným možnost předložit vyjádření v souladu s článkem 23 statutu Soudního dvora Evropské unie, a je na Soudním dvoru, aby zajistil, že tato možnost bude zachována (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. května 2016, *Security Service* a další, C-692/15 až C-694/15, EU:C:2016:344, bod 21, jakož i citovaná judikatura).

Ke druhé a třetí otázce

- 106 V poslední řadě je zjevně nepřipustná rovněž druhá a třetí otázka.
- 107 V tomto ohledu je třeba připomenout, že uvedené otázky souvisejí se zákazy zpochybňovat legitimitu soudů nebo zjišťovat či posuzovat legalitu jmenování soudce nebo jeho pravomoc vykonávat činnost v oblasti soudnictví, které vyplývají z čl. 29 odst. 2 a 3 zákona o Nejvyšším soudu.
- 108 Jak přitom vyplývá z vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem, uvedené otázky položil v rozsahu, v němž by taková vnitrostátní ustanovení mohla bránit jednak tomu, aby konstatoval neexistenci služebních poměrů mezi žalovanými v původních řízeních a Sądem Najwyższym (Nejvyšší soud), pokud by odpovědi poskytnuté Soudním dvorem na šestou a sedmou otázku byly takové povahy, že by mu umožňovaly taková konstatování učinit, a jednak tomu, aby senáty Sądu

Najwyższego (Nejvyšší soud), které předložily projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, odmítly postoupit spory ve věcech v původních řízeních jiným kolegiím tohoto soudu, ačkoli by takové odmítnutí bylo nezbytné s ohledem na odpovědi Soudního dvora podané na první nebo čtvrtou otázku.

- 109 Za těchto podmínek postačí konstatovat, že vzhledem k nepřipustnosti čtvrté, šesté a sedmé otázky a zpětvzetí první otázky jsou případné odpovědi na druhou a třetí otázku zcela irelevantní pro vyřešení sporů v původních řízeních.
- 110 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce musí být prohlášeny za zjevně nepřipustné.
- 111 [Ve znění oprav provedených usnesením ze dne 2. března 2023] Za těchto podmínek není třeba rozhodnout o žádosti A. S., aby byl vyslechnut svědek na základě čl. 67 jednacího řádu Soudního dvora, jelikož se uvedená žádost stala bezpředmětnou (obdobně viz usnesení ze dne 6. října 2020, Prokuratura Rejonowa w Słubicach, C-623/18, nezveřejněné, EU:C:2020:800, bod 37).

K nákladům řízení

- 112 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předložené Sądem Najwyższym (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [Nejvyšší soud (pracovníprávní a sociálněprávní kolegium), Polsko] rozhodnutími ze dne 15. července 2020 jsou nepřipustné.

Podpisy.